



LO PLOR D' EVA

¿Tot ha de ser dolor y tot fatiga?

Surant entre una boyra lluminosa,
brandant coltells de flam tremoladís,
tot un estol de querubins vetllava
vora 'l tancat portal del Paradís.

La nit sobre ell feréstega venia
y á la claror sobtada dels llampechs,
del vent queixós que desfullava rosas
las tórtras n' aprenian los geméchs.

Dés del portal enfora unas petjadas
s' anavan repetint fins l' horisont:
eran senyal y rastre de la culpa
que comensava á caminar pe 'l món.

Lo pes d' aquella culpa prou lo deyan
las mil y mil petjadas dintre 'l fanch;
bé ho deya 'l llót tan remogut per ellas
que s' escorria al fons de tot barranch.

Sempre flayrant las feras las seguian
llur bram fent retronar esglayador:
jera 'l crit de la fam que rastrejava
á Adan y á sa companya ab tot furor!

Las serps més aprop d' Eva s' arrastravan
mirantla y redressantse ondulejant,
obrint la gola y esgrimint la llengua,
ab sanya mofadora tot xisclant.

La vida era un grilló pe 'ls dos esposos,
cadena inmensurable de neguits,
unintse als sufriments de tots los dias
la fréstega tristesa de las nits.

Sorpresa y estranyantho Eva notava
qu' á Adan li queyan cabells blanchs pe 'l front
y 'l trist ivern que avans no coneixian
per primer cop dormia sobre 'l món.

A l' horisó quan l' auba 's despertava
s' hi veyá poca llum vermellejar;
semblant los núvols, que rosats hi queyan,
uns parpres fatigats de tant plorar.

D' uns rengles de montanyas rera d' altres
sobreixían al lluny los cims nevats;
de neu n' hi havia tanta qu' estrefeya
mortallas de gegants mitj enterrats.

Si Adán y sa muller al cel miravan
veyan en ell l' espill de llur tristor
y de tots dos topantse las miradas
rompian, sens parlar, en amarch plor.

Lo sol-recort del Paradís los dava
tan íntima corcor de sentiment,
que al esclatar feu memorable un dia:
lo dia que nasqué l' anyorament...

Un jorn la bella esposa, sens temensa,
 puig res sabia encar de son perill,
 dintre son ser sentia emocionada
 l' avís pe 'l naixement del primer fill.

Quan lo doló' acabá de ferla mare
 ella esclanava ab defallida veu:
 —Cumplerta en mí, Senyor, vostra paraula
 ¿ni una dolso' á la vida donaréu?

¿Tot ha de ser dolor y tot fatiga?
 ¡Oh quin desfici omplena lo meu pit!
 apenas nat lo meu fillet ja plora
 y ab aquest plor qué trista vé la nit!

¡Senyor, miréu! no hi valen pas mos besos
 y lo mèu plor barrejo ab lo seu plor:
 ¡sí al menys vejés al meu fillet somriure,
 qué suau seria 'l pes de ma tristor!—

Y ab tot y ser son Deu que la escoltava
 l' Etern se conmoqué y la contemplá
 y ab son accent de Pare amorosíssim
 entre boyrám d' estrellas esclamá:

—Oh tu, qu' ab veu de besos sabs conmoûrem:
 ¡quin suau alé s' exhala de ton cor!
 ¡com goso al veure en ell creixe la espurna
 que hi vaig deixar de mon inmens amor!

No es tot neguit hont la esperansa vetlla,
 ni es tan amarch alsant los ulls al cel:
 en lo somris del fill tindrás lo bálсам
 qu' endolsirá tas llágrimas de fel.

Ton prech ardent de mare adolorida
 ha obert la font d' hont brolla tot consol
 y sempre més las maternals pregárias
 vindrán á Mí com áligas d' alt vol.

Per sempre més á dins la nit dels segles
serán los cors de mare astres serens,
per' reflectí y guardar entre las rassas
la llum y escalf de mon amor inmens.

Per sempre més lo nom august de *mare*
com sant ressó del Meu será invocat:
jalégrat, donchs, oh tu que de ta falda
n' has fet bressol de trista humanitat!—

Mentres parlá 'l Senyor, l' espay dels astres
no va exhalar ni un sol alé de vent:
tal com lo pit d' enamorat qu' escolta,
sens respirar, la dolsa veu que sent.

L' auba apuntá y entre rosats celatjes
lo sol guaytava al món ab bell somrís;
oreig de primavera s' escampava;
fugí lo rossinyol del Paradís;

Y 's van obrir las flors y Eva rebía
primer somrís de son fillet volgut,
y 'l rossinyol glosant los besos d' ella
retreya 'ls goigs del Paradís perdut.

